

[Forsvarsministeren.]

er jeg villig dertil, og det er det, jeg har erklæret mig enig i.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kaj Rasmussen* til arbejdsministeren:

„Mener ministeren, at de såkaldte vikarbureauer virker i overensstemmelse med gældende regler vedrørende arbejdsanvisningsbistand?“

Kaj Rasmussen: Mit spørgsmål til arbejdsministeren kan og skal begrundes med den kendsgerning, at der ud over landet opstår flere og flere af de såkaldte vikarbureauer eller, som det så fornemt hedder: temporære arbejdsassistancer. Disse kontorvikarbureauer tager betaling for den arbejdskraft, de anviser den arbejdsgiver, som måtte være interesseret. I det væsentlige drejer det sig om formidling af arbejdskraft til kontorer rundt omkring i landet. Bureauerne hævder, at der ikke er tale om arbejdsanvisning efter almindelig opfattelse, og at den derfor heller ikke er i strid med gældende lov, først og fremmest lov angående privat arbejdsanvisning af 20. maj 1933.

Hvis det forholder sig så, at der ikke er tale om nogen egentlig form for arbejdsanvisning, hvad er det så, man beskæftiger sig med? Er det entreprenørvirksomhed, de pågældende bureauer øver? Det er i hvert fald en forretning, hvis indtægtsgrundlag ikke er i overensstemmelse med det faktum, at det her i landet i mangfoldige år har været en særdeles værdifuld grundlæggende opfattelse, at mennesker, som er arbejdsløse eller vil ud på arbejdsmarkedet efter en frivillig pause, ikke skal betale i klingende mønt for at modtage samfundets bistand. Denne opfattelse er i overensstemmelse med både national og international tankegang. Derfor har jeg min tvivl om, hvorvidt disse såkaldte vikarbureauer virker i overensstemmelse med gældende regler, og det må aldrig blive sådan, at nogle får mulighed for at tjene penge på andres vanskeligheder, i dette tilfælde de arbejdssøgendes.

Jeg mener at vide, at vi i de offentlige arbejdsanvisningskontorer har et fuldt moderne apparatur til løsning af de opgaver, samfundet på disse områder skal klare; hvis der er nogle, som hævder, at anvis-

ningskontorerne ikke magter denne opgave, fordi de ikke er effektive nok, ikke moderne nok, fordi personalet ikke har og ikke får den rigtige uddannelse, ja, så må vi have klaret disse problemer, og de kan klares, det er jeg helt sikker på. Derfor har jeg stillet mit spørgsmål til arbejdsministeren for at få oplyst, om bureauerne opfylder de bestemmelser, som loven af 20. maj 1933 forudsætter for overhovedet at kunne udøve pladsanvisning.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Som svar på hr. Kaj Rasmussens spørgsmål skal jeg oplyse, at det er rigtigt, at betegnelsen vikarbureauer sigter til private bureauer, der på bestilling udsender arbejdskraft, fortrinsvis kvindelig arbejdskraft inden for kontorfaget, til virksomheder, der f. eks. på grund af en spidsbelastning har behov for øget arbejdskraft i en kortere periode. Forholdet er det, at i henhold til lovbekendtgørelse af 4. maj 1938 angående privat arbejdsanvisning er det ikke tilladt for betaling, hvad enten den udredes direkte eller indirekte, at tilbyde eller yde sin mellemkomst — ved anvisning eller på anden måde — ved ansættelse af funktionærer eller arbejdere i bl. a. handels- og kontorvirksomhed.

Det er dog sådan, at loven åbner mulighed for inden for meget snævre grænser at dispensere fra forbuddet ved særlig tilladelse. Da begrebet „betaling direkte eller indirekte“ fortolkes meget vidt, vil det utvivlsomt være i strid med denne lovbestemmelse, såfremt vikarbureauerne driver arbejdsanvisning.

Jeg vil gerne sige videre, at det har været antaget, at der ikke i den nuværende lov er grundlag for at gribe ind, når den virksomhed, disse vikarbureauer driver, er organiseret som entreprenørvirksomhed ved, at bureauerne overtager arbejdet for kunde-virksomhederne for egen regning og lader det udføre af de i bureauet ansatte vikarer. De pågældende vikarer aflønnes så af bureauet, ligesom dette i øvrigt påtager sig alle forpligtelser, der påhviler arbejdsgivere, såsom udbetaling af feriepenge, tegning af ulykkesforsikring, betaling af bidrag til ATP m. v.

Spørgsmålet, om denne konstruktion kan holder, d. v. s. om der foreligger en lov-